

Onda Ögon

Sain Sucha

**You have received this book with a new option –
pay only if you like the book.**

The price of the book is

Sek 55   Euro 5   \$ 6   £ 4

Payment in Sweden

Bank: Handelsbanken

Account: VKF

Clearing number: 6180 Account number: 470473908 or

Bankgiro: 764-1699

In Europe

IBAN: SE76 6000 0000 004 7047 3908

BIC/National bank-ID: HANDSESS

Elsewhere in the world:

IBAN or BIC + Clearing number + Account nr

BIC/National bank-ID: HANDSESS + 6180 + 470473908

Onda Ögon

Sain Sucha

Noveller

Vudya Kitaban Förlag

Vudya Kitaban Förlag

Box 6099

192 06 Sollentuna

vudya@vudya.se

© Sain Sucha 2020

E-book formatting Vudya Kitaban, Sollentuna

ISBN: 978-91-86620-54-7

9 789186 620547

Innehåll

Den fjärde vise mannen	7
Strategen	22
Målfoto	25
Det svekfulla hjärtat	32
Onda ögon	51
Radband	59
Den sista utmaningen	72
Ringen	75
Sjätte sinnet	82
En oskyldig fråga	94

Tillägnat

Till

Mina medresenärer

På

Life-Train

Som

Har gjort denna resa

Trots alla upp- och nedgångar

Så glädjegyivande, så minnesvärd

Dem

Som steg av vid sina destinationer

Min tacksamhet, för deras minnen

Dem

Som fortfarande är medresenärer

Min tacksamhet, för deras närvaro

Dem

Som ännu inte har stigit ombord

Välkomna, låt oss njuta av åkturen

Den fjärde vise mannen

De tre hade kommit ut ur O'Learys och rusade till min droska. En satte sig på framsätet och de andra två försvann in genom baddörren.

”Följ den stjärnan!” sa den som hade på sig en gul svepning.

”Vilken?” frågade jag.

”Den blinkande, som rör sig mot norr ”, sa den som bar ett Afro på huvudet och pekade uppåt.

”Det är ingen stjärna. Det är ett flygplan på väg till Arlanda flygplats, ” svarade jag.

”Det spelar ingen roll, följ det ändå!” kom kommandot från den skäggiga.

Jag startade taxin, satte igång mätaren och tog vägen mot Arlanda.

”Hur långt är det till den här flygplatsen?”

”Cirka fyrtio kilometer.”

Därefter rädde tystnad.

De verkade vara ganska förvirrade över sin destination, så jag frågade: ”Vad jagar ni?”

”En tro som vi hoppas kunna bli verklighet!” svarade Svepningen och tillade: ”Jag heter Magus G.”

”Trevligt att träffa dig Mr. Magus!” svarade jag.

”Bredvid dig har vi Magus M och bakom dig sitter Magus B,” avslutade Magus G introduktionen.

”Ni ser inte ut som bröder eller ens besläktade?” Jag kunde inte hålla min nyfikenhet.

”Men det är vi, vi är bröder i gärningar; om inte genom blod”, sa Magus M.

”Och vilka handlingar är det? Att ta en klunk inne på O'Learys och följa falska stjärnor?” Jag önskar att jag kunde hålla munnen, men folk som rusade in i min taxi och sade till mig att ”Följ det ...” var inte bland mina favoriter. Det här var Stockholm inte New York.

”Tja, vi vill vara där när Han anländer,” svarade den skäggiga Magus.

”Vilken Han?”

”Den som vi alla väntar på”, sa Magus B entusiastiskt.

”Jag väntar inte på någon annan än de som hoppar in i min droska, betalar sina notor vid sin slutdestination och sedan stiger av snällt”, svarade jag och markerade min ståndpunkt.

”Nej, nej, nej! Vi letar inte efter någon vanlig gestalt. Vi letar efter den som ska ta bort allt ont i denna värld och ta oss *hem*.”

”Det onda vet jag ingenting om, men att ta er hem är inget problem. Det är vad jag gör ... Jag menar professionellt! Var är *ert* hem?”

Magus M i framsätet tittade på de andra två, sedan på mig och sa: ”Herr, en taxichaufför kanske du är men du ser mer förlorad ut än någon vi har träffat på sistone. Har du inte hört talas om de stora männen som profeterade ankomsten av den större som skulle uppfylla deras löften?”

”Alla de stora män som jag känner till och som profeterade om ankomsten av en annan i framtiden var de som förstörde saker under sin egen tid och tog sin tillflykt bakom en figur som skulle utföra de bedrifter som de hade förväntat sig göra själva.” kommenterade jag och frågade sedan ”Förresten, vad står B, G och M för i era namn?”

”Du vill inte veta det!”

”Varför inte?” fortsatte jag.

”Du kommer behöva stryka din tunga efter det att du har lyckats uttala dem korrekt!”

Jag tänkte mig för och tog bort frågan från min lista och fortsatte resan.

Vi hade precis passerat Kista och närmade oss Sollentuna när Magus B bakom mig såg skylten till McDonald's och instruerade mig att köra dit.

”Stora män har sällan bråttom, så vi behöver inte heller skynda oss. Lite mat i magen kan stimulera sinnet till bättre tänkande,” hävdade han.

De andra två verkade hålla med honom. När jag parkerade taxin informerade jag dem: ”Mätaren fortsätter att rulla medan ni tar hand om er mage och ert sinne.”

”Inga problem! Jag hoppas att du accepterar Master's Card,” frågade Magus M mig.

”Du menar MASTERCARD, utfärdat av en bank?” Jag tog inga chanser. Människor med sina herrar som lurade i det avlägsna förflutna eller som var förväntade i någon ospecificerad framtid gav mig kalla kårar.

”Ja mannen, ja!” bekräftade afro bäraren och lade till ”Vill du ha något som håller igång dig?”

”En Mcfeast skulle sitta bra och en kopp kaffe.” Jag började gilla Magus G.

”Varför kommer du inte in och ger oss sällskap?”
frågade han mig.

”Med mätaren igång!”

”Självklart.”

Vi hittade ett tomt hörn på baksidan av den stora restaurangen i Akalla. Magus G och B gick bort för att köpa maten medan jag satt bredvid Magus M.

”Senaste gången jag hörde talas om tre vise män hänvisades det till en period för cirka två tusen år sedan”, sa jag i en vänlig ton och undersökte mycket noggrant Magus M.

”Det är det – vi är desamma.” svarade han mig med tillförsikt.

”De vise männen från år 0001?”

”Ja, har du inte hört talas om intellektuell kloning?”
sa han och stirrade på mig.

”Du menar en slags intellektuell recycling av tankar som är kvar på samma nivå som en påstådd originalgivare?”

”Naturligtvis, vi har gjort det i århundraden. År efter år, och kull efter kull av spädbarn som, från och med deras födelse, har sin gråa substans programmerad efter total radering av det som Naturen kan ha lagt på

deras hårddiskar... Jag menar hjärnor. Därefter kan du visa dem vad du vill, lära dem vad du kan och ingenting går in. Vi vill stanna kvar där allt började. Varken tidens lopp eller någon form av så kallade framsteg är relevanta för oss. Vi har kullar som är fästa vid eran 1500 f.Kr., era 0030 och 0700. Var och en av dem är lika säkra på sin sanning och är helt omedvetna om alla förändringar som tiden kan medföra. ”*Du skall icke lära, kunskap är din fiende*, är vårt motto.”

De andra två vise männen återvände med överbelastade brickor och lade hamburgarna på bordet.

”Jag kan se att du har underrättat honom!” sa G till M.

Magus M tittade misstänksamt på mig och sa, ”Jag har försökt men han verkar vara en av de freaks som är resistent mot vår coachning. Men, men! Vad har vi här?”

Sedan angrep han hamburgarna med en girighet som jag aldrig skulle ha associerat med en indisk guru, medan han skakade på huvudet i en trevlig förväntan. Jag hoppades att det inte var min programmering han

planerade. För att avvärja hans offensiv bestämde jag mig för att ställa några enkla frågor till de.

”Säger du till mig att du tror att allt som en människa kan tänka idag redan varit uttänkt för flera århundraden sedan?”

De nickade bekräftande och tillade sedan: ”Vi har en lång lista med S & F - svar och frågor - som täcker allt.”

”Menar du en lista med *frågor* och *svar*?”

”Nej nej! Svar och frågor, sa han. Vi har alla svar och det är upp till dig att formulera rätt frågor!” log Magus B illvilligt.

”Och vad händer om jag ställer en fråga som ligger utanför gränserna för dina svar?”

”Det finns ingen ordentlig fråga som ligger utanför sådana gränser.”

”Låt oss prata om en olämplig hypotetisk fråga.”

”Det skulle vara hädelse och ... .. och det behandlas aldrig vänligt!”

Vi var tillbaka på ruta ett. Att sitta med de tre klonerna i en restaurangs bakre hörn fick mig att känna mig orolig.

”Mätaren går fortfarande. Det är 6,35 kronor per minut, om du är nyfiken.” informerade jag.

”Det spelar ingen roll. Vi har även Visa och American Express.”

”Med lämpligt utgångsdatum och täckning i en acceptabel valuta?”

De nickade bekräftande igen, men av någon konstig anledning var jag tvivelaktig till sanningshalten i deras intygande.

”Kan jag be er att delta i ett enkelt experiment?” frågade jag.

De tittade alarmerande på mig och Magus G sa: ”Det är vi som gör den nödvändiga programmeringen här.”

”Nej, inget sådant. Jag vill bara ställa några enkla frågor.”

Efter ett ögonblick av tvekan såg de på varandra, och herr Afro sa: ”OK!”

”Bara blunda och koncentrera er på min fråga och svara sedan på den en och en.” instruerade jag dem.

Deras misstänksamhet växte. De tog av sig klockorna och ringarna, lade dem i innerfickorna, knäppte knapparna på jackorna och närmade sig varandra. ”Du tänker inte lura oss på någon sätt?” frågade Magus M.

”Inte innan ni betalat min nota”, svarade jag.

”Vänta,” sa den med sydasiatiska utseende, ”jag måste korsa benen i lotusställning innan jag tänker.” Med det tog han av sig skorna och lade upp fötterna på stolen. De blundade och väntade på min fråga.

”Beskriv din gammelfarfar för mig – hur han såg ut, hur han levde och vad mer du *vet* om honom?”

”Vet ingenting om honom,” sa Magus M.

”Har aldrig hört talas om honom, mina föräldrar nämnde honom aldrig,” svarade Magus B.

Magus G tog lite längre tid på sig och svarade: ”Nej, inte mycket. Min farfar nämnde honom en gång men i samband med det darrade han kraftigt. Det hindrade mig från att ställa honom fler frågor.”

”Okej, berätta då för mig vad han visste om dig – hur du bor, var du bor nu och vad dina behov är?”

”Inte mycket antar jag. Han kunde nog ...” svarade Magus M, först igen.

”Nej, ingen gissning. Jag vill att du ska beskriva vad han visste!” avbröt jag honom kort.

Magus M ryckte på axlarna och höll tyst.

Magus B skakade nekande på huvudet.

Och Magus G var inte bättre.

”OK, en fråga till. Berätta för mig vad du vet om dina barnbarnsbarn – hur de kommer bo, var och vad kommer deras behov vara?”

”Vad för typ av dumma frågor är det här? Hur skulle jag kunna veta vad som kommer hända om sextio eller sjuttio år! Så som saker och ting förändras nuförtiden vet man inte ens om imorgon, och du är övertygad om att ta reda på vad vi vet om saker som ska hända efter årtionden,” Magus M blev nu irriterad.

”Bra! Om du medger att din farfar, som förmodligen levde för bara ett sekel sedan, inte visste någonting om dig, och du inte vet någonting om honom; och du även medger att du inte har förmågan att se saker hända under ett sekel framöver, hur kommer det sig att du *tror* att någon eller några personer för många århundraden sedan kunde *veta* allt om dig och bestämma ditt sätt att leva idag – på vilket sätt du borde tänka, utföra ritualer och riter, behandla andra människor och så vidare?”

”Herr. Taxichaufför! Du är en trubbelskapare. Du ber oss att tänka självständigt. Det är inte tillåtet.” påstod Magus G.

”Du gillrade en fälla för oss! Vilken typ av taxichaufför är du min herre?” frågade Magus B.

”Den vanliga sorten. Jag hämtar människor när de behöver mig och kör dem till deras destination,” svarade jag lugnt.

”Och vad gör du mer?” fortsatte han.

”Jag lär mig!”

”Du l-ä-r dig! Från vem och vad lär du dig?” den här gången var det mer misstanke än nyfikenhet som lyste in i hans ögon.

”Lära sig av vem som helst, var som helst och vad du än kan, är mitt motto. I mitt jobb träffar jag femton till tjugo personer varje dag, sex dagar i veckan, fyrtioåttio veckor per år. Det gör det till över fem tusen personer per år. Multiplicera det med trettiofyra så har du ungefär två hundra tusen lärare som jag har haft bara i mitt jobb.”

Addera rädsla till nyfikenhet och misstänksamhet, och det är uttrycket de hade på sina ansikten!

”Och vad har du *lärt* dig?” Den här gången var det Magus G som tilltalade mig.

”Mer än någonting annat har jag lärt mig att de flesta människor går runt med tro i sina huvuden som

de inte har någon uppfattning om var de fick den ifrån, ursprunget till dessa övertygelser och dess innehålls giltighet. Människor bär på en tro om sin religion, andra människor, raser, etnicitet och vanor utan någon validering av dessa övertygelser. Jag har också lärt mig att de flesta av de trosuppfattningar som människor har är sådana som ger dem någon form av beskyddande sköld mot rädslor, verkliga eller inbillade, som kräver praktiska ansträngningar för att bekräfta deras sanningsenlighet.”

”Men vi måste ha *tro* för att göra livet möjligt. *Lärande* är en mycket långsam process. Och medan vi samlar in den så kallade kunskapen måste vi ha något att tro på för att fortsätta fungera,” hävdade Magus B och de andra två vise männen nickade i sitt stöd.

”Så sant!” Instämde jag och tillade: ”Men varje tro som vi har måste vägas mot de nya saker som vi upptäcker eller tankar som dyker upp under våra framsteg i livet ...”

”Framsteg!” den här gången avbröt Magus B och sa: ”Alla framsteg är bara en illusion. Ingenting förändras någonsin! Allt vi ser är *Maya* - en villfarelse för ögat eller för sinnet - om du föredrar det på det sättet. Det är

bara en omformning av det grundläggande stoftet, atomerna eller subatomära partiklarna på det vetenskapliga språket, och det är det.” Magus B var orubblig.

”Hur kommer det då sig att du letar efter *den* som ska ta bort allt ont i denna värld och ta *dig* till ditt *hem*? Om allt bara är en illusion för sinnet, varför skilja mellan *gott* och *ont*, *njutning* och *smärta*, *rätt* eller *fel* och mer än någonting annat det *här* hemmet och det *där* hemmet?”

Det var en spark under bältet. Stark smärta bröt ut i hans ansikte. Att se honom vackla gjorde att Magus B kom till hans hjälp.

”Men Han vet sanningen bakom allt!” sa Magus B.

”Vilken *sanning*. Om allt ständigt är i förändringstillstånd och bara en illusion för sinnet, *Maya* som du kallar det, kan det inte finnas några statiska sanningar. Vad du kallar för en sanning kan endast tillämpas på en situation och endast när den observeras. När du slutar observera kan du inte vara säker på att det du visste fortfarande är i samma tillstånd. Därför är alla sanningar övergående sanningar! Och de så kallade sanningarna förutbestämda av våra förfäder, heliga eller vanhelgande, var endast tillämpliga då och endast

då. De kunde aldrig ha vetat hur saker skulle vara efter dem, och säkerligen inte århundraden efter dem. Således är var och en av oss skyldiga att verifiera våra sanningar eller övertygelser vid alla tillfällen i vår existens. Jag håller med om att det är praktiskt taget omöjligt att verifiera varje sanning individuellt, och det är därför vi har gemensam kunskap och sunt förnuft för att hjälpa varandra att gå igenom existensen. Med det följer att allmän kunskap och sunt förnuft alltid är öppet för granskning och verifiering; och därför justerbart och vid behov utbytbar. ”

Samtalet gick mot att bli mödosamt. De tre Magusarna såg tyngda ut av sina egna övertygelser och den extra börda av skepsis jag hade lagt på deras axlar.

”Föreslår du att vi ska kasta bort all vår tro och endast fungera med det vi vet?” frågade Magus M.

”Nej, inte det. Jag föreslår att vi ska granska alla våra övertygelser i ljuset av ny kunskap som vi får genom vårt sökande och utforskande och kasta bort alla de blinda övertygelser som vi har bara för att det är bekvämt för oss att ha dem och för att de erbjuder oss en falsk känsla av säkerhet i denna värld eller i någon

föreställd framtida värld. Vi får inte trivas med osanning!”

”Och hur är det med våra förfäder och kunskapen som de har gett oss, och alla de övertygelser som får oss att fungera i vår existens?”

”Vi bör vara tacksamma mot våra förfäder för deras bidrag till mänsklig kunskap och för att de har gett oss en konfiguration av tro som hjälper oss att gå igenom livet; men inget av detta bör ses som permanent och irreversibelt om deras relevans eller äkthet under de kommande tiderna blir tveksam. Vi måste vara beredda att acceptera förändringar i vår kunskap, tro, principer, ritualer och kultur med tiden och föreslå nya i deras ställe för deras lämplighet.”

Plötsligt stod allt stilla. Fyra av oss satt där i fullständig tystnad och försökte reda ut våra tankar.

”Vad sägs om att vi kallar dig Magus F?” frågade Magus M mig.

”Bara om ni ger upp blind trofasthet och går över till skepticism och utforskning och går med mig i vårt sökande efter kunskap!” var mitt svar, och jag lade till ”Och allt detta efter att ni har betalat min nota!”

Strategen

Stillheten härskade i rummet; en sådan stillhet att bullret från lastbilarna utanför bara träffade fönster-rutan och studsade tillbaka.

Båda har nu suttit tysta ett bra tag; en eller två gånger var de på väg att tala nästan samtidigt men inga ord undkom deras munnar. Arshad tittade ständigt ut genom fönstret, medan Nasim stirrade på honom.

”Titta, min befordran beror på det. Vi har bott här i några år, och om vi förblir inaktiva kommer vi vara fast här för alltid”, så småningom bröt Arshad tystnaden.

”Och vägen till din befordran går genom mina lår?”

”Om Generalen har bett om dig då måste du göra dig till lags.”

”Varför?”

Arshad flinade lite och sa: *”Ordet varför* gäller inte här. På given order skjuter vi de civila, på kommando springer vi mot fiendernas rusande stridsvagnar, och när vi blir tillsagda drar vi ner byxorna och böjer oss framåt. Hela vårt liv är beroende av att få order och lyda dem.”

Nasim svarade med en tung röst: ”Men jag är en generals dotter.”

”En pensionerad generals dotter.”

”Men ändå, en generals dotter. Hur som helst, jag skulle åka dit, titta rakt in i general Ghalibs ögon och prata med honom.”

”Vad du än gör, försök att behaga honom, inte kränka,” vädjade Arshads röst till henne.

General Ghalib ansågs vara en av de bästa officerarna. Alla erkände hans framsynthet i strategi. Han var också känd för sin rigiditet. Det var också välkänt att generalen på sin fritid var mycket förtjust i flaskan och kvinnorna, och ansågs vara en konnässör i fråga om att hålla ur ett hål och fylla upp ett annat.

Och idag skulle det bli ett tillfälle för en demonstration av generalens framsynthet.

Ghalib fyllde sitt whiskyglas igen och lyssnade noga på ljudet av den annalkande bilen. Fordonet stannade en stund och körde sedan iväg. Fotstegen nådde hans dörr och avtog sedan, som om någon var tveksam till att ringa på klockan. Men då ringde klockan.

”Kom in.”

Nasim gick in i rummet och gick direkt till Generalen.

”Har du frågat efter mig?”

”Självklart.”

”Du vet att jag är general Yahyas dotter.”

”Jag vet.”

För några ögonblick ägde en resolut strid rum mellan fyra ögon, och sedan talade Ghalib med en mycket fast röst,

”Vill du att kapten Arshad befordras? General Yahya befordrade mig i ett alltför liknande rum när min fru Nadira fick ett ligg av honom.”

Nasim fortsatte att titta på Ghalib som om hon försökte smälta innebörden av dessa ord.

General tog en till munfull whisky, och medan han svalde den långsamt öppnade han bältet på byxorna och frågade,

”Varför är du så upprörd? Du öppnar upp vägen för kapten Arshads befordran. Tja, det känns nästan som en familjeangelägenhet, ta av dig byxorna bara.”

Målfoto

Peter kastade en hjälplös blick mot Sandra, men där fanns inget att hämta. Hans resväska, vidöppen och bara halvfull, väntade på resten av innehållet som hade svårt att hitta dit. Plötslig rusade Tindra in med utsträckta händer.

”Jag behöver inte alla tre badbyxorna, men tack ändå,” sade Peter.

”Pappa vill nog ta med sig ett foto av dig, Tindra. Ge honom skolfotot!” sa mamma.

Tindra vände tillbaka till sitt rum. Sandra log och tittade på Peter som skakade på huvudet och sa, ”Du vet, dit jag är på väg kan jag inte ha något foto med mig.”

Den förbeställda taxin hade kört fram till porten. Han stängde sin resväska som den var, plockade upp sina väskor med kameror och andra fotoprylar, kysste Sandra, kramade Tindra och rusade mot taxin. Sex kronor per minut i väntetidstaxa hade stor dragningskraft!

Han behövde ett par minuter innan han kunde slappna av. Resan från Östermalm till Arlanda tog i

vanliga fall lite mer än en halv timme. Peter var glad för att taxichauffören var en fredfull typ som istället för att terrorisera sina kunder med dunka dunk, spelade mjuk klassisk musik från en cd och koncentrerade sig på trafiken.

Peter tänkte på Tindra som hade erbjudit honom tre badbyxor. Hur kunde han förklara för henne att han inte behövde några badbyxor alls eftersom det på stället han skulle till inte fanns vatten att bada i ... där rann bara blod; varmt och tjockt att börja med, sen bara kallt och kladdigt.

Och hur många floder av blod hade han sett? Det startade i Vietnam; då hade han som en nykläckt krigsfotograf träffat Döden i hennes röda dräkt, ansikte mot ansikte. Och det var inte någon livad träff! Ändå hade passionen och känslan för äventyr inom honom överkommit den skräck som Döden alltid bär med sig. Istället för att höra, lukta och se på den misär som omringade honom hade han låtit öron, näsa och ögon träda i tjänst hos sina kameror som ruta för ruta och under bråkdelen av en sekund fångade det makabra spel en människas hjärna kanske skulle glömma i

framtiden om det inte fanns, svart på vitt, det bevismaterial som varje krigsfotograf dokumenterar.

Efter Vietnam var det Kambodja. Sedan Angola, Palestina, Bangladesh, Iraq och några platser till. Bosnien var en mardröm, följt av New York och Afghanistan. Och nu Irak igen!

Om någon skulle fråga honom vilken av alla dessa platser som gav honom sömnlösa nätter så skulle han inte kunna ge något direkt svar. Varje mänsklig tragedi hade sitt eget recept för depravations gryta där levande varelser slaktades och förintades, och för att sedan brytas ner till näring för alla hungriga munnar som väntar under ytan på Moder Jord.

På något obeskrivligt sätt hade hans feber för äventyr banat väg för en kyla som följde honom på senare uppdrag. Han var där, inte som en person utan som ett externt objektiv till kameror som bara iakttog allting och överförde sina intryck till en liten plastbit som hade förmåga att bevara allt som han hade sett.

Han hade hemskt motvilligt accepterat resan till Irak. Han visste inte riktigt vilken uppgift han hade denna gång. Enligt de senaste upplysningarna var det planerat att ett gäng onda människor skulle ge sig på

ett annat pack onda människor i slutet av mars. Och ur denna ogärning, där ondskan skulle våldta ondskan, skulle Godheten framträda i sin vita klänning av bomullsbandage, bärande stora röda och bruna blommor av blod; den ska dofta av bränt kött och dynamit, och hennes glada skratt ska påminna oss om tusen gråtande barn som har förlorat sina anhöriga. Peter hyste en stark avsky för mördande tyranner, men han hade ingen större dragning till mördande idioter heller. Och nu kände han sig mittemellan båda typerna. Därför ville han inte ställa upp denna gång. Men Sandra hade visat honom en tjock bunt med obetalda räkningar, och det räckte till för att förvandla hans nej till ett nja som överfördes till ett ja!

Det spelade ingen roll vilket krig han fotograferade; han återvände alltid till Vietnam i sina tankar. Vietnam var hans referens, och alla andra grymheter som begicks i olika krig var graderat mot det han sett som debutant. Till och med alla krigsbilder från hela världen jämfördes med de skakande bilderna från Vietnam. Det starkaste minnet av Vietnamkriget var en bild han hade tagit på en kvinna och en liten flicka.

Flickan sprang framför sin mor med utsträckta händer – utsträckta på samma sätt som Tindras händer när hon kom med hans badbyxor. Den vietnamesiska flickan hade ingenting i sina händer. Vad bjöd hon på? Men utsträckta händer kanske inte alltid bjöd på något, utan kanske var där för att ta emot ... barmhärtighet, medlidande eller nåd! Men den flickan fick aldrig något av det. Vad hon fick var ett regn av kulor och napalm. Sekunderna efter han tagit denna bild förintades både flickan och hennes mamma av en granat. Han undrade vad mor och dotter hette! Sandra och Tindra? Nej, nej, inte dem. Men varför inte? De två måste ha haft namn, och varför inte Sandra och Tindra? Han såg hur Sandras hår lyftes av vinden när hon försökte komma i kapp med Tindra, som sprang framför henne med Peters badbyxor i sina händer. Det dånade av explosioner och det brann omkring dem. Han sprang efter dem, men de var för snabba för honom med alla hans kameror. Sedan försvann de i vimlet. Det var kaos överallt. Han letade efter dem i flera timmar. Slutligen såg han en polisstation. Han gick in. Det var packat med folk som sökte sina nära och kära. När hans tur kom beskrev Peter sin hustru och dotter för poliserna.

”Har du något foto på dem?” frågade de Peter.

Han hade inget.

”Hur tror du då att vi skulle kunna hitta dem där ute?”

Peter sade ingenting, tog sina kameror och gick ut på torget. På andra sidan torget såg han Sandra och Tindra igen. En stridvang kom i deras riktning. Peter insåg att de två var måltavlan för stridvagnen.

”Stanna!” skrek han.

”Va?” utropade taxichauffören medan han körde i hundratio på motorvägen.

De två stirrade på varandra.

”Nej, det var inget,” sade Peter.

”Mår ni inte bra?” frågade föraren.

Peter kände hur svetten droppade från pannan. Han tittade ut genom bilrutan och såg att de närmade sig en avfart på E 4:an.

”Ta den högra filen,” sade han till chauffören.

”Va?”

”Ta den högra filen!” kommenderade Peter.

Taxichauffören bytte fil och tittade frågande på Peter.

”Jag har glömt en viktig sak hemma. Kan du köra tillbaka och sedan till flygplatsen?”

Chauffören gjorde som Peter sagt. Förmodligen var Peter inte den första förtärda själ han hade kört!

”Glömde du ditt pass igen?” undrade Sandra när hon öppnade dörren.

”Nej,” sade Peter. ”Kommer du ihåg bilden jag tog på dig och Tindra på midsommarafton?”

”Ja.”

”Jag vill ha den med mig.”

”Va?”

”Jag vill ha din och Tindras bild med mig,” sade Peter med gråten i halsen.

Det svekfulla hjärtat

Han kom ut från apoteket Vallmon riktigt förbannad och visste att någon skulle dö idag!

Förloppet hade startat redan två dagar tidigare – han hade vaknat med ett gräsligt migränanfall. Det kändes som om en vibrerande, lång och glödande het spik hamrades rakt in i främre delen av den högra hjärnhalvan; tillsammans med vågor av pulserande smärta som började vid hans panna och sedan fortsatte, långsamt men bestämt, mot huvudets baksida. Illamåendet låg djupt nere i hans mage och väntade på en chans att få bryta ut från hans mun. Han stannade kvar i sin säng och andades långsamt för att mojna de olika anfallen som var på gång i hans kropp och själ. Och det skulle ha hjälpt om han inte hade varit tvungen att lyssna på sorgesångerna som forsade in från vardagsrummet.

”Vad i helvete är .....” skrek han när han kom in i vardagsrummet, men avvisades bestämt av Ingrid's hand, som med stor fröjd tittade på dom udda figurerna som dansade i extas på TV: n.

”Är dom inte fantastiska? Vilken känsla, vilken stil!” mumlade hon medan hon tittade på skärmen, men var egentligen inte särskilt intresserad av att veta vad han tyckte om Sufi- musik från Pakistan.

För Anders kunde konceptet musik eller sång inte tillämpas på handklappande och rytmiska skrålande Sufier vilka trallade samman oförståeliga verser om och om igen som om frasen hade fastnat i halsen på dem, på samma sätt som gamla vinylskivor kunde haka upp sig. Han förbannade dagen då han hade bjudit Ingrid till en två veckors semester i Turkiet. Det räckte med hennes häftiga dragning till *hårdrock*, men där i Turkiet hade hon fallit, med hjärtat före sin hjärna, för dansande Dervisher och Sufi-kantater. Vid återkomsten till Sollentuna hade hon forskat hårt och en dag kommit hem med en liten elektronisk svart låda, Jadoo. Hade Jadoo existerat på Pandoras tid så hade hon nog föredragit Jadoo framför hennes egen lilla ask. De antal misärer Jadoo frisläppte i form av den mest horribla vridning av en mänsklig röst och instrumentalt oljud var långt förbi den kunskap Anders Andersson hade om den tortyr människor var villiga att tillämpa för att blidka sina gudar. Han har varit trogen till *soft jazz*

och ballader i hela sitt liv. En tillfällig blåst av Miles Davis var fullt acceptabel, men allt utöver det ljudspektrumet var bestämt oväsen.

För Ingrid hade Sufier ett helt annat budskap. Hon lyssnade inte bara till dem i timmar, utan hon inkluderade även deras musik i sitt motionsprogram – som gick ut på att hon satt på samma ställe i timmar och stundtals fick en tillfällig våldsamt spasm över sin kropp i form av en trance.

”Hur kommer sig du lyssnar till dem i timmar?”
frågade Anders henne.

”Vad menar du?”

”Vad säger de? Du fattar det inte, eller hur?”
frågade han vidare.

”Jag behöver inte förstå deras ord. Mitt hjärta förstår deras budskap!”
svarade Ingrid helt bestämt.

En våg av avundsjuka gick rakt igenom Anders; Ingrid hade aldrig sagt detsamma till honom.

”Hur kommer det sig att du lyssnar till dem hela dagen lång?”

”Det gör jag inte!”

”Inte? Du är framför TV:n när jag vaknar och fortfarande här när jag lägger mig.”

”Ja, men jag lyssnar bara till de få framföranden som jag tycker om.”

”Varför sitter du i så fall här hela dagen?”

”För att jag inte vet när de visas.”

”Anger de inte tid för sin presentation?”

”Det gör dem, men då skriver de tid för de länder som sänder dessa program.”

”Tycker du om någon annat förutom Sufi-musiken? I alla det de andra dokusåporna som sänds mellan framträdandena skriker de och bråkar med varandra hela tiden, det tittar du ju också på.”

”De är inte lika oss. Dom är ett mycket passionerat folk, och de uppför sig därefter,” svarade Ingrid.

Passioner var någonting Anders Andersson visste väldigt lite om. Uppfostrad av en mor som tillhörde Pingstkyrkan hade han, som ett barn, en förskräcklig upplevelse en kväll när hon, tillsammans med andra medlemmar i församlingen, i form av tungomål, visade sin ovanligt passionerade sida. I flera veckor framåt hade han stora svårigheter med att sova i samma rum som henne. Annars, var hennes attityd till passioner i det vardagliga livet – ”jag provade det en gång och tyckte inte om det”!

Onödigt att säga att Anders var hennes enda barn!

Han var tillbaka i nuet när Ingrid återigen sade,
”Jag sade att det var ett passionerat folk.”

”O’ ja. Men vilken glädje får du av att se dem skrika
på varandra hela tiden?”

”Oj, Jag tar ingen hänsyn till sådant.”

”Vad är det då du tar hänsyn till?”

”Deras kläder och smink. Ser du inte hur välklädda
de är även i sin misär, och att maskaran aldrig rinner
ut från deras ögon när de gråter!”

Anders blundade och försökte att inte tänka, men de
var inte så lätt. I verkligheten ville han fråga Ingrid
när hon gjorde sitt hushållsarbete, men det skulle bara
leda till trubbel – eftersom deras hem alltid var
välskött och maten alltid var serverad i rätt tid, var
vällagad och god. Dock var, att sitta en hel dag framför
TV:n och titta på program som hon egentligen inte ville
se, helt galet för honom, men fullt logiskt för henne.
Nej, inte logiskt – eftersom logik eller någonting
relaterade till den var helt främmande för hennes

hjärna, men vissa saker var fullt förståerliga för henne medan dem var fullständigt ologiska för Anders.

En spik till, litet bakom den första, hamrades in i hans huvud. Reflexmässigt lade han sin hand på huvudet.

”Håller du på att få ett av dina svårare anfall?” Denna gång färgades en nyans av sympati hennes ton.

Anders nickade och gick mot köket för att göra en kopp svart kaffe till sig själv.

”Du borde åka till akuten innan det blir lika dåligt som förra gången. Du ylade som en hes varg!”

Anders tänkte över hennes förslag och bestämde sig för att åka till Karolinska sjukhuset. Det var inte så mycket för någon behandlings skull, han visste att dem skulle skicka hem honom med rådet att vila i sängen, utan han ville bara bort från Ingrid och hennes Jadoo. Stönandet och suckandet från de sjuka och sårade måste vara på en betydligt lägre ljudnivå än vrålandet av Ingrids eldade älsklingar.

Medan han klädde på sig såg han glatt fram emot flera timmars lugn i sjukhusets vänterum.

Så fort receptionisten såg honom manifesterades ett leende på hennes ansikte.

”Har vi ont idag, igen?”

”Inte igen, det gör ont hela tiden men idag är det riktigt dåligt. Jag har en känsla av att mitt huvud ska explodera!”

”Det gör det inte! Eller rättare sagt, det har det inte gjort de senaste fyrtio åren, så det håller nog idag också.”

Hon tog hans frikort, stämplade det, skrev in nödvändig information i datorn och pekade sen mot väntrummet.

Sedan han hade pensionerat sig var han en frekvent besökare på sjukhuset. Båda receptionisterna, som också bodde i Sollentuna, kände honom och var mycket vänliga mot honom.

Anders hittade en tom stol längre bak i hallen och satte sig ner inför en förlängd viloperiod. Efter en stund övergick den skarpa stickande värk i hans huvud till dödvikt av ett ton eller så. Det gjorde fortfarande ont men det var inte längre bultande. Det kändes som om en grov bomullsscarf var lindat runt hans panna och som sen dragits åt hårt. Ganska trött, var han nära att

somna när han blev medveten av en svag doft. Han tittade runt och såg kvinnan sittandes bredvid honom – hon såg sliten och trött ut.

Han log som ett tecken på vänlighet och var på väg att fråga henne vad han kunde göra för henne; då hon frågade, ”Hur mår du nu?”

”Inte så dålig, och hur är det med dig?” frågade han i retur.

”Kan inte säga detsamma! Jag har inte sovit på arton timmar. Det är hårt här på Akuten.”

Han kollade på henne noggrant – närmare trettio år, blek i ansikte, förmodligen hungrig och definitivt väldigt trött.

”Du har varit här i arton timmar och ingen har undersökt dig?”

”Det är jag som undersöker andra!” svarade hon.

Han såg frågande på henne.

”Oj’ förlåt. Jag heter Kathrine, Doktor Kathrine!” introducerade hon sig själv och sträckte fram en hand.

Ganska motvilligt tog Anders henne hand och funderade i rask takt om det var förnuftigt att bli undersökt av en läkare som var hungrig, utmattad och halvsömnig.

”Jag kanske kan komma en annan dag ...”

”Nej, nej. Det är OK. Jag ser ut så här hela tiden. Med en brist på undersköterskor måste vi läkare ställa upp för dem.”

Anders hade läst om brist på undersköterskor. De var i strejk med en begäran på för att få högre lön. De ansvariga hade nekat att för höja deras lön, och istället beslutat att betala övertid till läkarna, en summa fem gånger högre än sjukskötarnas lön, och beordrat läkarna till förlängda arbetstider. Anders funderade på om Ingrid kunde få ett jobb hos administrationen. Hon skulle smälta in så fint där!

De gick till ett litet rum där Anders repeterade sin migränhistoria för tusende gången.

”Har du provat akupunktur?”

”Jag har en fobi för nålar,” informerade han Kathrine.

”Vad säger du om yoga?”

”Min dam, jag är uppfostrad i en hederlig kristen familj. Sådana hedniska utövningar är inget för mig.”

”Yoga är ingen religion, det är ett sätt att meditera och koncentrera vilket kan leda till en minskning av stress som följaktligen minskar din huvudvärk.”

”Min migrän är inte stressrelaterad. Jag får mina anfall vid plötsliga väderomslag, eller rättare sagt, vid plötsliga växlingar i lufttrycket.”

”Du är ganska välinformerad om migrän...”

”Jag har trots allt haft fyrtio år på mig att läsa, *Allt du behöver veta om migrän.*”

Ett svagt leende smög sig fram på hennes ansikte. Hon hade vackra tänder.

”Så varför är du här? Du vet antagligen mer om din sjukdom än jag gör?”

”Jag behöver någon som förnyar mitt recept. Mitt Anervanförråd tog slut igår. Det är därför jag befinner mig i detta bedrövliga skick. Dessutom är det väldigt avslappnande här!”

Kathrine for runt med blicken och såg alla människor med brutna ben, axlar ur led och andra skadade som omringade dem, och skulle precis fråga Anders om hans kommentar om avsläppning, men sade i stället, ”OK, jag skriver dig ett recept för trettio piller.”

”Nej, tack. Jag behöver ett recept för hundra piller. Då kanske ni slipper se mig i ett helt år.” sade Anders övertygande.

Läkare Kathrine skrev ut hans recept och frågade, ”Ska jag lägga det in det i datorn eller vill du ha det direkt.”

”Eftersom jag är här, så är det lika bra att jag tar det med mig.”

Anders lämnade sjukhuset och gick väldigt försiktigt till sin bil. Det hade snöat mycket för två dagar sen, därefter regnat och sedan frusit igen. Som ett resultat låg hela Stockholm under ett tunt lager av is. Detta innebar att ett stort antal personer med brutna armar och ben var på väg till akuten på olika sjukhus. Han ville inte vara en av dem.

Han kände sig utslagen, därför åkte han raka vägen hem. För att inte störa Ingrid och hennes sällskap, gick han direkt till sovrummet, svalde ett par Aspirin och lade sig i sängen.

Morgonen därpå ingen förbättring hade skett – hans huvud bultade fortfarande, och hans hela kroppen gjorde ont. Han tvingade sig själv att äta en ostmacka och en kopp kaffe. Sedan körde han bilen till apoteket i Rotebro. Expediten som tog hand om honom var trevlig

och vänlig. Det gjorde honom orolig. Personalen som arbetade på Vallmon var inte kända för deras vänlighet!

Hon tittade först på receptet och sedan på dataskärmen och sade, ”Vi har inte en förpackning med hundra inne, kan du ta en med trettio?”

”Nej, min vän; jag föredrar en med hundra för det är vad jag förbrukar under ett år. Det besparar mig tre besök hos er.”

Kvinnan nickade och sade, ”Det är bra. Jag placerar en beställning till vår leverantör. Kom och hämta dem i morgon eftermiddag.

Dagen efter, idag, åkte han till apoteket, köpte sin medicin och rusade hem. Anervan är ett förebyggande läkemedel mot migrän – den hjälpte bäst om man tog den vid första tecknet på ett migränanfall. Men för Anders fungerade den även när ett anfall redan pågått en viss tid. Han hämtade ett glas vatten och var på väg att öppna asken när hans ögon fastnade på *Bäst före* datum informationen. Det sade 08/2012. I dagsläget var det slutet av mars. Detta innebar att den medicin som skulle hålla för honom i ett år skulle förfalla redan efter fem månader. En våg av vrede slog honom hårt.

Anervan var inte billigt, och en förpackning som bara var halvanvänd och officiellt obrukbar efter fem månader var definitivt mycket dyr!

Hans huvud bultade av värk och raseri när han kom fram till apoteket. Expediten som hade hjälpt honom tidigare var inte inom synhåll. Han tog en nummerlapp och väntade på sin tur. Mannen som ropade upp hans nummer var inte på något sätt vänlig.

”Vad kan jag hjälpa dig med?” frågade han i en aggressiv ton.

”Jag köpte denna medicin för en timme sedan.”

”Och?”

”Den har en *bäst före* datum som gäller fem månader framåt, medan jag behöver den för ett helt år.”

”Hur kan vi veta hur länge du skulle förbruka en medicin. Du placerar en beställning och vi skaffar den angivna medicinen.”

”Men jag sade till expediten som hjälpte mig att jag skulle använda den i ett år!”

”Hon vet ingenting om *bäst före* datum för de mediciner som skickas till oss från våra leverantörer. Som sagt, du placerar en beställning och vi skaffar den åt dig, i och med detta är vårt ansvar över.”

”Jag har inte öppnat förpackningen; kan jag lämna den tillbaka?”

”Tyvärr, sålda mediciner får inte återlämnas.”

”Varför inte?”

”Sådan är lagen!”

”Vilken lag?”

Illviljan uppenbarade sig på ansiktet av mannen bakom disken. Han var obehaglig från början, men nu var han motbjudande!

Anders plockade upp sin till hälften användbara ask av Anervan och gick ut från Vallmon. Han hade just lärt sig att hans migrän var inte bara väderrelaterade, utan den var också stressrelaterad – förutom att hans huvud dunkade av smärta, hörde han visslande ljud i sina öron och milliontals blixtrande prickar dansade framför hans ögon.

På något sätt nådde han sin bil, öppnade dörren och satt kvar där en lång stund. Han fattade att apoteken, likt alla andra, ville tjäna pengar. Han hade inget problem med det, men hade alltid svårt att förstå sådana institut – läkare, advokater, banker, apotek och andra i servicesektorn – som utnyttjar personer vilka

litar på dem för deras expertis och hjälp i svåra situationer. Han förväntade sig en bättre etik och moral från dessa, jämfört med andra entreprenörer!

Han funderade också på *bäst före* datum för all annan medicin.

Enligt den tillgängliga informationen hade en lag stadgats i USA, efter ett krav från militären, gällande stämplingen av tillverkning och *bäst före* datum på samtliga mediciner för att garantera full styrka av medicinerna under denna period. I och med detta startade ett av dem t största lagliga svindleriet i moderna tider.

Som han fått höra, hade det i Sverige under den här perioden godtyckligt beslutats av rådgivande kommittén att begränsa utgångsdatumet mellan 2 till 5 år från tillverkningsdag. Varför två till fem år? Ingen visste egentligen varför, eftersom majoriteten av medicinerna i världen är fullt brukbara även femton år efter deras tillverkning. Det bara råkade vara så att det i ett möte, som var begränsat till 45 minuter, efter 41 minuter när inget beslut kunde tas med hjälp av farmaceutiska parametrar föreslogs av en ledamot, "Vad säger ni om två till fem år?". Alla tittade på

varandra och nickade sedan unisont. Och sen dess blev det två till fem år. Om medlemmarna av denna rådgivande kommitté hade investerat alla sina pengar i aktier hos läkemedelsbolag, vet ingen, men hade de gjort det skulle de ha varit miljonärer vid denna tidpunkt på grund av beslutet. Detta enstaka uttalande hon hade gjort garanterade bortkastning och återtillverkning av läkemedel i mångmiljonsbeloppen, vilka skulle ha varit fullt brukbara om bäst före datumet hade kunnat suddas ut, inom en period av 2 till 5 år.

Anders startade bilen men åkte inte hem direkt utan körde till Edsbegrs slott, parkerade bilen och gick sedan en långsam promenad längs strandkanten. Det var riskabelt att gå på den blanka isen men det var inget han brydde sig om. Det hade sandats mellan de två gångbanorna. Inga entusiaster var ute och promenerade i den kyliga vinden som hade slagit honom hårt på kinden. Han kände sig miserabel, arg och mycket upprörd. Efter en stund tog han sig till träbryggan som sträckte sig över vattnet. Mörkret hade börjat falla. Han böjde sig över bryggstaketet och

tittade ner på sjön när han hörde någon säga, ”Det är inte tillräckligt kallt”

”Tillräckligt kallt för vad?” frågade Anders utan att titta bakåt.

”För att hoppa ner i vattnet och göra det du nu hade tänkt göra.”

Han vände sig om och tittade på den gamla damen som stod bakom honom.

”Va trodde du att jag hade tänkt göra?”

”Tja, du ser inte ut att må så bra, du har gått fram och tillbaka samma sträcka och mumlat för dig själv och gestikulerat vilt”.

”Har du iakttagit mig?”

”Ja, jag satt där vid slottsväggen sedan såg jag att du gick mot bryggan väldigt bestämt och tänkte att jag borde stoppa dig.”

”Stoppa mig från vadå?”

”Begå självmord, vad annars?” svarade hon själv-säkert.

”Jag har inte för avsikt att begå *självmord* utan jag vill döda *någon annan*.”

”Vem?”

”Vem som helst, vem som helst för att bli av med mina aggressioner.”

Förtvivlan blåste bort självsäkerheten från hennes ansikte.

”Jag hoppas att det inte är jag.” sa hon tveksamt.

Anders tittade på henne noga – runt 80 år, mager och bräcklig.

”Varför inte?” frågade han efter en kort stund.

”Vad är meningen? Jag har inte gjort dig illa, jag kom hit för att rasta min hund.”

Detta bekymrade Anders. Han hade inte sett någon hund, och hade heller aldrig tyckt om dem.

”Var är din hund?” frågade han.

”Åh, den gick bort för en månad sedan.”

”Kommer du hit för att rasta en hund som gick bort för en månad sedan?”

”Tja, du kommer inte att förstå.” svarade hon tveksamt.

”Testa mig!”

”Jag har haft Jolly i många år, och jag kom hit varje dag vid den här tiden för att rasta honom. Han dog för en månad sedan men jag är så van att gå denna

promenad vid den här tiden så jag inbillar mig att han är med.” Ledsamhet manifesterades i hennes ansikte.

Det tittade på varandra en stund och Anders frågade henne ”Vad säger du om att förenas med Jolly?”

”Det är inte möjligt. Jolly var inte döpt och jag antar att han inte hamnar på samma ställe som jag. Dessutom måste jag leva i minst fem månader till.”

”Varför måste du leva i minst fem månader till?” frågade han henne.

”Oj, det är lite väl komplicerat. Min mormor dog när hon var 84 år och 3 månader. Innan hennes bortgång hade jag slagit vad om att jag skulle leva längre än henne. Nu är jag 83 år och 11 månader. Så som du förstår måste jag leva i fem månader till för att vinna.”

Det hade återigen börjat hamra i hans huvud. Den kalla vinden hade inte bidragit till någon lindring; utan istället kände han sig kallsvettig och alldeles torr i munnen.

”Vad säger du om att träffas här om sex månader?” frågade han samtidigt som hon vände som om för att gå.

”Ja, ja, varför inte? Det ger mig också den motivation jag behöver.”

”Vilken motivation?” undrade Anders.

”Jag har levercancer och min läkare säger att jag bara har 3 månader kvar att leva, men om jag ger ett löfte om att ses här om sex månader så kanske jag får den drivkraft som är nödvändig. På detta sätt får vi båda det vi önskar.” var hennes sista ord innan hon försvann i mörkret.

Anders Andersson vände sig mot parkeringen. Det pulserade kraftigt i hans huvud och plötsligt kändes det som en explosion i hans bröst, vågor av brännande smärta tog sig till hans vänstra arm och ut till fingertopparna. Han satte sig på bryggan, lade sitt huvud på träbänken och försökte fånga ett sista andetag.

Efter bara några sekunder hade han fallit i djup sömn – för alltid.

Den enda gången i herr Anderssons liv som hjärtat tog över kommandot från hjärnan hade det svikit honom.

Onda ögon

Det hade varit en härlig kväll. Hemma hos Frank fanns inte bara gott om mat, dryck och glatt humör, utan också skratten som hördes från rummet bredvid där hans tre döttrar fanns, och som ständigt påminde mig av underbara sambarytmer från Rio.

På hemvägen var mitt sinne ljust och fortfarande glatt när jag tänkte på de betagande skratten, trots mörker och tystnad på motorvägen. När därför, efter en så fantastisk kväll, min bil först darrade som en malariasjukling, sen hostade som en tbc-patient och sedan slutade andas som ett pestoffer, blev jag sittande där inne i bilen, stirrande som en idiot. Jag hade köpt bilen ett par månader tidigare; den var inte ny, ändå kändes det väldigt konstigt att hon blev stående på motorvägen efter att ha drabbats av tre dödliga sjukdomar.

Jag hade levt i västvärlden ganska länge, men från mina tidiga dagar i Lahore kom jag fortfarande ihåg de superba tillvitelserna på punjabi som en riktig gentleman aldrig yttrar till en annan gentleman. Men vid det här tillfället kände jag mig inte som en

gentleman, och inte heller hade den försäljare som hade sålt den förfarliga bilen till mig någon rätt att kalla sig gentleman. Med stöd av mitt pålitliga minne svor jag således över honom av hjärtans lust. Det lugnade mig, och sedan ringde jag efter hjälp.

Efter en halv timme kom bilen från assistanskåren. Jag överlämnade nycklarna till föraren, gav adressen till bilverkstaden där jag var kund och bjöd honom sedan på ett vänligt leende. Han *var* en gentleman. Han nickade vänligt åt mig, bad mig komma in i lastbilen och drog upp min bil på dess flak. Han körde först till verkstaden, och därefter körde han mig hem. Han var en man som förtjänade mina välsignelser, och den fick han också!

Vilken konstig dag – jag hade blivit varm om hjärtat två gånger på två rakt motsatta sätt.

Natten gick. Dagen måste ha kommit med nya besvär, men jag ägnade första delen av den åt sömn. Vid tiotiden, när min kropp började protestera mot att jag låg och drog mig, klev jag upp. Efter att alla nödvändiga morgonbehov hade fyllts, kom det ögonblick som jag oroade mig för. Med dunkande hjärta men med resolut röst ringde jag verkstaden där jag hoppfullt

hade lämnat min bil men samtidigt hade känt det som om hon var en svårt sjuk patient. Verkmästaren sade några tröstande ord men kom fram till att det var bättre för mig att med hjälp från min bank hitta en ny bil än att försöka skapa nytt liv i en död kärra.

Efter ett par koppar te gav jag mig iväg till min bank. Lyckligtvis låg stationen nära mitt hus. Ett par minuter efter min ankomst gled tåget in på spåret. De första två vagnarna var fullpackade men några resenärer ville stiga på i alla fall. Jag gick in i tredje vagnen. Det var gott om plats där inne och jag slog mig ned på en fönsterplats.

Jag hade länge undrat varför folk alltid ville tränga sig in i de två första vagnarna när det fanns gott om sittplatser i de andra. En anledning kunde vara att de tror att de snabbt kunde stiga av dessa vagnar; men vad är det för brådska som tvingar en människa att tränga sig in i en vagn där man varken kan stå fritt eller andas!

En dag fick jag faktisk höra en förklaring av en god vän till mig, som själv hade för vana att åka i de två främre vagnarna: Om man enligt honom känner en viss styvhet i kroppen, så kan – genom den lilla massagen

framifrån och bakåt, och genom trycket från höger och vänster – en kättjefull person få den muskelbehandling som vid avstigning ger honom den härliga känslan att en dag som börjat bra ska också sluta bra!

När jag därför såg *henne* styra stegen mot andra vagnen och tränga sig in blev jag förvånad. I Sverige finns det några tusen människor från mitt gamla hemland, men i denna del av stan ser man sällan en så vältränad kvinna, klädd i Shalwar-Kamiz¹. Ändå tackade jag de få stunder som skänkte mina ögon glädje och mitt blod glöd.

Jag steg av tåget vid Sollentuna Station och skyndade mot utgången. På grund av passagerarnas tryck inifrån höll folk från första vagnen på att nästan ramla ner på plattformen i stället för att stiga av. För att ge mer plats åt de avstigande tog jag ett par snedsteg till vänster och råkade kollidera med någon som kom förbi mig bakifrån. När jag vände mig om för att be om ursäkt var det *hon*, och hon tittade på mig ganska irriterat. Men plötsligt förvandlades den irriterade blicken till ett vackert leende och sedan sade

---

¹ En dräkt som använts av många muslimska kvinnor – stora lösa byxor och en sorts långklänning.

hon: ”Farbror! Vad gör farbror på det här tåget?”

Hon tilltalade mig familjärt, och det var ju trevligt, men jag tyckte inte alls om ordet *Farbror*. Visst finns det lite grått i mitt hår, men har någonsin gråa hår fått rött blod att blekna? Mitt minne fungerade inte så bra, men jag ville gärna fortsätta samtalet, så jag frågade henne: ”Vad gör ni här?”

”Det är simtävlingar i Sollentuna simhall, och jag skall delta”, sade hon.

Hon hade redan kallat mig farbror, därför kändes det inte så konstigt att röja mitt sviktande minne: ”Förlåt mig, jag kommer inte ihåg ditt namn ...”

Hon skrattade. Då hörde jag sambarytmerna igen!

”Å! Jag tänkte inte på att farbror aldrig har sett mitt ansikte. Farbror var hemma hos oss igår. Det är jag som är Jamila, Frank sahibs² mellandotter.”

Jag visste att Frank hade tre döttrar. Men Frank var en man som höll på sträng perdah³ hemma. De gånger vi hade besökt honom hade ingen av kvinnorna i huset hälsat på oss. Vi hade bara kunnat höra deras röster

---

² Sahib= Tillägg till ett namn för att visa respekt.

³ Perdah = Muslimska bruk där kvinnor håller sig borta från män som är icke familjemedlemmar, och när de är ute bland andra människor då täcker de hela kroppen med någon sorts klädsel.

eller skratt från rummet intill. Men denna skönhet, härskarinna över ett par utmanande ögon, pratade med mig om att själv delta i en simtävling.

Plötsligt öppnades en ovanlig scen inför min inre syn: En stor simbassäng, ett par hundra åskådare som sitter runt omkring, fem skönheter klädda i sådana bad-dräkter som ådagalägger brist på tyg i denna värld, och bredvid dem tre konkurrenter klädda i burqa⁴, som där- emot visar upp ett överflöd av tyg. De dyker samtidigt ned i vattnet. Och vilken stämning när kommentatorn ibland nämner namnet på en tävlande och ibland färgen på en burqa! Jag var helt borta i mina tankar när jag hörde: ”Hur är det fatt, Farbror?”

Jag återkopplade mig snabbt till verkligheten.

”Jag tänkte på din far. Han försvarar alltid strikt perdah när han talar med oss. Hur kommer det sig då att han tillåter dig att delta i en simtävling?”

Hon skrattade högt igen och sade: ”Pappa heter inte bara Frank, han *är* också väldigt frank mot oss. Han har alltid uppmuntrat oss att delta i alla hälsosamma tävlingar för att göra framsteg i livet. Han har också

---

⁴ *Burqa = Ett sorts klädsel som täcker en kvinna från huvud till fötter. Ett sätt att behålla perdah utanför huset.*

sagt att vi inte behöver praktisera perdah inför svenskar och andra européer, eftersom de inte mäter en människas godhet eller ondska utifrån kroppens nakenhet utan tankens renhet. Det som gäller här i landet är personligt kunnande och goda gärningar. Han har sagt att vi skall hålla på bruket med perdah inför människor som har onda ögon – människor som kräver att kvinnor ska underkasta sig män, och betraktar kvinnors nerböjda huvud som tecken på stolthet, och som efter att ha fängslat kvinnor mellan fyra väggar säger att det är för att de ska känna sig trygga! Usla typer som efter offentlig våldtäkt på en liten flicka skryter över sina bravader!”

”Aha, så ni håller på perdah bara inför din pappas...”

”Vilka annars?” sade hon, och lade till: ”Bara när gäster från pappas före detta hemland hälsar på honom drar vi oss undan till ett annat rum. Man måste ju akta sig för onda ögon!”

Radband

Hela dagen hade det varit mycket hålligång i Rafiqs hus och huset bredvid där Nasira vuxit upp.

Nasira giftes bort för två år sedan. De, som i årtal hade varit tillsammans, separerades efter att en mulla mumlat några ord i utlandet. Inte bara separerades utan de blev också främlingar för varandra. Och när hon kom tillbaka till sina föräldrar hus för två dagar sedan hade hon börjat bära slöja. Det var en självklarhet om man gifte bort sin dotter till någon i Bahawalpur.

Rafiq blev jätteledsen när han fick höra om hennes äktenskap, men vem bryr sig om en nittonårings svidande känslor. Han förblev ledsen, äktenskapet hade ägt rum och en främling hade istället kommit närmare Nasira. På det sättet stämde Qadirs namn, härskare, totalt.

Klockan var två på natten. Rafiq kämpade hårt mot de ständiga angreppen av sömn – han hade lovat Qadir att köra honom till flygplatsen klockan fyra på morgonen.

Qadir skulle göra en två dagars affärsresa till Tyskland. Alla festdeltagare var nu borta från villans yttergård. I grillen glödde några få kol långsamt som om de var hans minnen. Hans rum i huset var ockuperat av en familj med unga barn, så Rafiq gick över till biblioteket tvärs över gården. Ända sedan hans barndom fungerade biblioteket som hans skyddsrum när det var för mycket stojande i huset. Biblioteket, vars övervåning fungerade som gästrum, hade förutom böcker ett par stolar och en säng. Rafiq gick upp till gästrummet och öppnade fönstret för att få frisk luft, sedan drog han sängen närmare fönstret och efter att han hade ställt in larmet på mobilen lade han sig i sängen och blundade. Det var lite svalt i rummet nu. Strax efteråt började sömnen besegra honom.

Deras och Nasiras familjs villor hade samma planlösning, men de var spegelvända mot varandra. Det fanns cirka tio meters passage mellan villorna med en häck i mitten.

Han hade halkat ner till ett halvsömnigt tillstånd när han väcktes av någons stönande. Han reste sig, gick fram till fönstret och tittade neråt. Där fanns ingen. När han samlade sig kom han på att de

suckande och stönande ljuden kom från övervåningen i huset bredvid. För honom var jämmern helt obekant, men av någon okänd anledning blev hans mun helt torr och han fick känslan av att hans ben darrade. Han ville gå därifrån men något sorts magnetisk kraft höll fast i hans fötter. Han stannade kvar, och medan han lyssnade till det sensuella oväsendet blev det plötsligt dödstyst och sedan tändes lampan. Han tog ett steg tillbaka, men hans ögon var fastklistrade på fönstret. Qadir var på väg till badrummet. Sedan såg han Nasira. Hon hade bara en tunn dräkt av elektrisk ljus på sig, och hennes ungdomsskönhet uppenbarade sig på de två topparna av mjölkbergen. För ett ögonblick lyfte Nasira sin blick och tittade mot hans fönster. Ett mystisk leende lyste på hennes ansikte, sedan släcktes lampan.

Rafiq och Nasiras mödrar var nära vänner. De hade bott en längre tid på Skansvägen i Sollentuna. Trots deras djupa vänskap blev det aldrig någon närkontakt mellan deras män. De hälsade bara formellt på varandra. Rafiqs far var av den sorten som trodde på evolution och mänsklig planering, medan Nasiras pappa hade sin tro baserad på kreation och ödet. Deras

vägar, trots att de reste bredvid varandra på livets spår, möttes därför aldrig.

Två år tidigare, när Nasira åkte tillsammans med sina föräldrar till Multan återvände hon inte. Han fick veta att hon blivit bortgift. Det var den första gången Rafiq hörde sin pappa använda ordet förbannade idiot mot Nasiras far. Och även om de fortsatte leva på samma gata blev avståndet de två männen emellan längre.

Rafiq blev väldigt nere, men vad kunde han göra! Det fanns ingen riktigt relation mellan Rafiq och Nasira, förutom att de varit nära varandra sedan barndomen. Men det var heller inte rätt att deras vänskap bröts så abrupt. De kunde åtminstone ha frågat honom! Och vad den frågan skulle ha varit, hade han ingen aning om.

Och idag såg han Nasira på det sätt som, enligt hennes pappas tro, hennes kreatör hade skapat henne – och han tyckte om den skapelsen oerhört mycket. Efter en kort stund började hans puls slå normalt. Han torkade svetten från sin panna och tittade på klockan.

Den var kvart i fyra. Rafiq reste sig, gjorde sig i ordning och gick ut för att hämta bilen.

Vanlig restid till Arlanda från Sollentuna var cirka tjuugoåtta minuter. Men idag tog det bara femtio minuter för en tur och retur resa. Det var ingen trafik vid den här tiden på morgonen. Rafiq hade kört Qadir till flygplatsen men han stannade inte där med honom.

Det var fortfarande helt tyst hemma vid hans återkomst. Vem skulle orka stiga upp så tidigt efter nattens festligheter. Han gick till gästhuset, tog av sina skor och hade just vänt när han blev överrumplad av en bekant doft. Rafiq tittade in i rummet. Nasira satt på sängen och stirrade på honom.

”Hur kom du hit?”

”Häcken har fortfarande det gamla glappet i den, och det här rummet låser du aldrig.”

”Vad gör du här?”

”Väntar på dig, vad annars,”

”Varför?”

”Du tjuvtittade, så jag bestämde mig för att hälsa på dig.”

”Har du blivit tokig?”

”Det jag går igenom kan göra vem som helst tokig!”

”Vad menar du?”

”Två år tidigare var jag en oskyldig flicka. Jag blev lurad till Multan. Och innan jag kunde säga något var jag någons fru och låg i hans säng. Allt jag hade lärt mig i Sverige om mina rättigheter var obetydligt, som bortkastat; istället lärde dem mig nya plikter och konster.”

”Vilka konster?”

I detta halvmörka rum kunde Rafiq se Nasiras ögon lysa. Hon reste sig från sängen, släppte sin dräkt och rättade till sin skarf på huvudet.

”De säger mig att du är en främling nu. Och enligt tradition, om man råkar träffa på en främling, borde huvud och ansikte täckas.”

Det var inte bara i Rafiqs huvud utan allt annat utanför snurrade också. Han hade inte bara andningsbesvär utan det kändes som om alla hans kläder hade skrynklats ihop sig. Nasira tog först av hans skjorta och sedan allt annat.

”Vad gör du?”

”Du frågade ju vilka konster jag har lärt mig. Nu ska du få alla detaljer om det som jag har lärt mig.”

De kommande två timmarna fick Rafiq vandra genom livets berg- och dalbanor där marken under honom ibland darrade, ibland strömmade svetten ut och ibland lava. När resan var över och båda hade nått sitt mål låg de två bredvid varandra och lyssnade på varandras hjärtas samklang.

Efter en lång stunds tystnad viskade Nasira: ”Nu kan jag också blunda”.

”När?”

”När jag vill ha dig nära mig.”

Rafiq tittade på henne frågande.

”Vet du hur det är att ligga under en främling?”

Rafiq svarade med sitt huvud nekande och sade: ”Är Qadir fortfarande en främling till dig?”

”Främling idag och han kommer alltid förbli. Han använde mitt namn i Sverige för första gången. I Multan är mitt namn nummer tre.”

”Nummer tre?”

”Ja, nummer tre. Jag är hans tredje fru. På bröllopsnatten var hans andra två fruar också där, och hjälpte till.”

”Hjälpte till? Vad hjälpte de till med?” Rafiq kunde inte förstå Nasiras prat.

Nasira brast ut i ett vilt skratt, ”Du har alltid varit en dumbom och är det fortfarande. Varför var du i fönstret tidigare inatt?”

”Hade jag ett val med allt detta oväsen. Varför allt stönande och suckande?”

”Jag måste göra det annars blir min herre inte nöjd.”

”Skäms du inte att någon ska höra det?”

”Min Dumbom, jag gör det för att det ska höras. Skäms? Min man sover i villans stora rum med alla sina tre fruar. Och av alla heliga traditioner tycker min man särskilt om en. Det är därför jag varje natt både hör och gör detta oväsen.”

”Och vad var det du sade om att blunda?”

”Oj, det glömde jag. Jag kände inte några personer i Multan, förutom moster Hamida. Kommer du ihåg onkel och moster Hamida? De återvände till Pakistan. Jag har känt dem sedan min barndom.”

En bild av en relativt bastant man och hans ganska bräckliga fru exponerade sig framför honom.

”Jag kommer ihåg henne. Hon hade alltid ett radband i sina händer.”

”Precis, och vet du varför hon hade ett radband? Ah, glöm det, när Jag träffade henne några veckor efter mitt äktenskap berättade jag min verklighet för henne, och frågade om hon kunde hjälpa mig.”

”Vad svarade hon?”

”Först gick hon i några djupare tankar, sen sade hon: ”Flicka min, det trassel du har hamnat i har ingen väg ut. Men jag kan lära dig hur du kan förvandla din misär till nöje.”

”Hur?” frågade jag henne direkt.”

”Genom att blunda!”

”Genom att blunda?” frågade jag förvånad. ”Ja, min flicka, genom att blunda. I årtal har vi kvinnor varit offer för tillfredställelsen av mannens ego. Hemska människor som var överstolta över deras manlighet har, efter att de överskridit alla gränser för mänskligheten, plockat upp ungdomens blommor och sedan trampat ner de i tvångssamlag. Det spelar ingen roll om en flicka är från deras närmaste vän, fru till en

adopterad son, hustru till en nyligen mördad fiende, ett barn som leker på gatan eller en oskyldig flicka på semester. Det enda de (de inte dem) vill är att hon ska hamna under dem. Idioterna förstår inte att man inte kan köpa en kvinnas kärlek bara för att man har betalat för hennes kropp. Kärlek väcks när två hjärtan slår i takt. De flickor har tur som får välja en livskamrat, eller blir gifta med någon som höjer deras puls; annars på grund av fattigdom, dålig ekonomi eller släktskap blir unga kvinnor bortgifta till män som de betraktar som äckliga. Jag har aldrig träffat någon sådan, men har hört att de finns sådana män som beskådar sin fru, inte som en prydnad i sängen utan har dem som livskamrat. Men jag är helt säkert på att din man inte skulle vilja bli beskylld för att ha ett så respektabelt beteende mot kvinnor.”

”Men vad har detta prat att göra med att blunda”, frågade Rafiq henne.

”Jag ska berätta. Jag ställde samma fråga till moster Hamida. Hon svarade: ”Flicka, när din man demonstrerar sin manlighet så kan du blunda och i din fantasi lämna rummet tillsammans med din älskare och ta tillflykt till en trädgård. Låt den idioten visa sin glöd,

men du kan förvandla hans hårda kamp till din egen glädje. Lyssna Nasira, alla har rätt att fly från en orättvis fångenskap med alla möjliga medel. Att leva tröslöst eller dö medan man andas är ett övergrepp på sig själv. Ibland spelar det inte så stor roll i vilken säng du ligger utan i vems sällskap du befinner dig.” Jag vet inte vilka gamla minnen moster Hamida hade väckt hos sig själv, men när det gick för långt med hennes prat frågade jag henne: ”Hade du en älskare? Blundar du också?” Efter en kort tveksamhet svarade hon: ”Ja, jag blundar, och det radband jag alltid har, vems namn tror du jag repeterar och påminner mig om på det?”

Det rådde absolut tystnad i rummet. Sedan sade Nasira: ”Tills idag hade jag ingen älskare som jag kunde fly med till trädgården, men från och med inatt kommer jag också kunna blunda.”

En ny period av tystnad återhärskade.

Sedan tittade Nasira rakt in i Rafiqs ögon och sade: ”Rafiq, det borde vara vi som gift oss. Vi som känner varandras glädje, sorg, önskingar och avsky. Men jag blev såld.”

”Vad menar du med såld? Nu är du i Sverige, varför återkräver du inte din frihet? Här har Qadir inget övertag.”

”Han har det. Han har lämnat kvar min son där, och jag måste återbetala min fars gamla skulder annars blir alla i våra släkt som bor i byn i Pakistan ruinerade.”

”Varför förälskar du dig inte med Qadir?”

”Man kan inte välja att förälska sig i en person, utan man blir förälskad i en person. Och Qadir har ingen plats för kärlek. Han är en affärsman; han kan bara sälja och köpa.”

Efter en stund sade Nasira: ”Men jag ska bevisa att han denna gång har gjort en dålig affär.”

”Hur?”

”Om din natts ansträngning bar frukt så kommer du i gestalt av ditt barn alltid att vara med mig, annars ska jag varje gång Qadir kommer nära mig blunda och förena mig med dig”

På vägen ut lovade Nasira:

”Och varje gång jag har ett radband i mina händer ska jag be för dig, medan jag förbannar honom och alla andra som satte mig i denna livslånga fångenskap.”

Den sista utmaningen

Den eldiga tittade på Herren och sade:

”Du hade skapat honom av lera och kallat honom överlägsen dem som är gjorda av eld. Och se vad han gjorde och fick sig utslängd från din trädgård. Ändå, ur din skapelse har du gett honom den bästa av alla planeter, faktiskt den enda planeten utanför ditt rike som bär liv. Jag utmanar dig! Jag skall göra kloner av dessa marionetter av lera i Gehanna*, Hinnoms dal, genom eld. Jag ska lära dem ditt namn och i ditt namn skulle de begå brott för att tillintetgöra all din befallning. De skulle vara mina lärjungar med temperament av eld, hat i sina hjärtan och ondska i alla sina handlingar. De skulle korsa vatten för att hitta boning i öknar, välta bord i ditt heliga tempel, och legalisera alla kardinala brott – mord, våldtäkt, rån, erövringen av oskyldiga, förslavning, pedofili, utpressning och underkuvande – om de begås i ditt namn. De kommer att dela människor, orsaka kaos och skapa anarki. De skulle utveckla vapen som skulle förstöra dina stjärnor. Och så småningom skulle dessa eldsfigurer förinta dina marionetter av lera.”

”Och varför skulle de göra det?” Frågade Herren.

”Eftersom de tror på mig”, svarade Lucifer.

”Du har fel”, svarade Herren och fortsatte,
”du glömde att till dessa så kallade marionetter av lera har jag skänkt sinne och samvetsgrannhet. Jag gav dem fri vilja och möjlighet att välja mellan rätt och fel, gott och ont, och mörker eller ljus. Jag gav dem förmågan att tänka, prata, höra, lukta och känna så att de kan använda dessa gåvor för att samtala, sjunga, komponera musik, dansa, utveckla vetenskaper för att lösa mina mysterier och nå min närhet av upplevelser som leder till extas. Ni kommer få se att dessa män av lera skulle segra genom sin kunskap över era män av eld som endast handlar genom blinda övertygelser.”

”Hur skulle personer som slits mellan rätt och fel, eller gott och ont kunna triumfera över dem som har orubbliga föreställningar och utför sina handlingar utan ånger och medlidande?” Frågade Lucifer nu glödande med raseri.

”Eftersom kunskap lär dem hur man avvärjer elden med ett väl underbyggt skyddande argument, läker skadan med milda ord och tämjer det vilda med

uthållighet och vänlighet,” svarade Herren i en lugn ton och tillade,

”Och när det behövs skulle de utplåna illviljans mörker med visdomens ljus.”

”Då är det en kamp mellan tro och kunskap!” Sa Lucifer.

”Det är en kamp mellan blinda föreställningar som bärs av okunnighet, arrogans och distorsion, och kunskap hämtad från ärlig utforskning, verifierbara fakta och äkta granskning.” Var svaret från den allvetande.

*Gehenna • I judendomen - en eldig plats för dom, uppkallad efter Hinnom, en dal utanför Jerusalem.

• I kristendomen - ett av två ord översatt ”Hell” i Nya testamentet. Det andra ordet är Hades

• Den islamiska motsvarigheten är Jahannam

Ringen

(1)

Sufi Tamannas hade ett alldagligt utseende; till sin natur var han realistisk, och till sin känslomässiga läggning romantisk. Därför hade han redan vid en omogen ålder påstått – 'vilket ställe det än är som den Allsmäktige annonserar som sin hemadress så ska jag bosätta mig där han verkligen befinner sig' – och lämnat sitt hemland i sökandet efter sin Skapare och kom till Europa. Varken Londons dimma eller Birminghams rök passade hans smak. Efter en viss tids rundvandring i världen hamnade han i Stockholm, och efter en kort tid proklamerade han utan någon som helst tvekan Sverige som sitt nya hemland – och Jaktstigen i Edsberg i Sollentuna som sin bostadsort.

I sextiotalets Sverige var den rådande stämningen mycket liberal bland ungdomar och Tamanna passade på att ta emot Guds underbara skapelser med öppna armar i de första tre decennier i sitt liv. Utan att personligt bidra till Hans hjord, och som en entusiastisk medspelare ägnade han första delen av sin ungdom åt närkontakt med olika motspelare som han träffade här i Sverige.

Sedan kom den tid då människor började ställa konstiga frågor:

”Varför är du fortfarande ensam?”

Och

”Varför är du inte gift?”

De riktiga svaren till sådana frågor var:

”Nej, det är sällan jag är ensam.”

Och

”Jag är inte gift, men giftig är jag!”

Men folk som ställde dessa frågor hade ett sådant uttryck i ansiktet att det inte kändes lämpligt för Tamanna att tala sanning. Därför började han undvika att gå till de ställen där hänförda jägare sökte efter unga män för att fånga in dem i sina nät av traditioner – eller locka in dem i äktenskapets fängelse.

Efter en tid när spegeln ställde honom samma frågor blev han tagen på sängen. Och den förbaskade spegeln fortsatte att visa sin fiendskap genom att påminna honom om hans fars ansikte – precis som sin far hade han mörka ringar under ögonen och några tunna trådar av silver i sitt hår.

Tre månader senare var han gift med Nafees Bibi,

dotter till doktor Beidar Bukht från Lahore. Vid första anblicken av Nafees Bibi gav hon intrycket av att vara yngre, men kraftigare byggd än Tamanna. Samtidigt var hon lite längre än sin man, men hennes intellekt nådde inte lika höga höjder. Men första intrycket är alltid bara ett första intryck; vem kunde veta vad framtiden skulle komma med!

En sak var i varje fall säker ... så fort Nafees hade fått syn på Tamanna blev hon fångad i evig kärlek till honom. Och vad kan vara bättre än om maken också är ens riktiga älskling! De kommande åren studerade hon Tamannas olika vanor och efter några små ändringar tog hon till sig dem som sina egna – men *en* vana kunde hon aldrig ta till sig och förstå: varje natt innan Tamanna gick till sängs tog han av sig sin vigselring och lade den under kudden, och dagen därpå satte han tillbaka den på fingret.

Redan under deras första vecka ville Nafees Bibi fråga Tamanna om den konstiga vanan, men hennes blyghet övervann nyfikenheten och strax därefter blev hon inte längre bekymrad, även om hon då och då var väldigt nyfiken!

Och förmodligen skulle hon aldrig ha kommit på

hemligheten om Tamanna inte hade åkt till Oslo för att delta i poesiافتنار. Han tog med sig sin vana dit. Och strax före läggdags tog han av sig vigselringen framför sin vän Shahid, och lade den under kudden. Efter tre nätter kunde Shahid inte hålla sig längre och frågade Tamanna varför han i hela friden gjorde på det där viset. Under en kort stund blev Tamanna till en blyg ung man som rodnade och sade:

”Shahid, det är så att när jag är vaken vet jag vem jag är gift med och vilka plikter jag har, men man vet aldrig vem som kan dyka upp i drömmen, och då är den här ringen på mitt finger inte passande!”

Samtalet fördes mellan två nära vänner och borde ha stannat dem emellan, men det sägs att väggar kan höra. Och där det finns små öron, där finns det även ivriga tungor; särskilt om telefonsladdarna är dolda i samma väggar.

Dagen därpå råkade Shahid nämna det hela för sin fru, som råkade nämna det till en väninna, som i sin tur råkade nämna saken för Nafees Bibis syster, och innan kvällen hade kommit till Sollentuna, kände Nafees till hemligheten som låg bakom Tamannas konstiga vana.

”Är det sant!” Med dessa ord avslutade hon abrupt telefonsamtalet med sin syster, men ett mystiskt leende syntes länge på hennes läppar.

När Tamanna återvände hem valde Nafees att inte nämna vad hon visste och fortsatte med sitt dagliga liv som vanligt – förutom en liten men viktig ändring: Tamanna drack alltid en kopp grönt te innan han gick till sängs, och Nafees Bibi brukade tillaga teet med stor kärlek. Hon fortsatte med detta; men som den dotter till en läkare hon var, lade hon varje kväll lite sömnmedel däri tillsammans med sockret. Efter några veckors behandling vande sig Tamannas kropp och själ vid en mycket djup sömn. Sedan dess ägnade sig Tamanna flera tusen nätter åt sömn, men de drömmar han så ivrigt väntade på dök aldrig upp.

(II)

Tiden gick. Och en morgon vaknade Tamanna inte upp ur sin djupa sömn.

Ahsan var en äldre man som utförde rituell tvagning av döda muslimer. Innan han förberedde den sista tvagningen av Tamanna, bjöd Nafees Bibi hem honom, och i närvaro av sin syster berättade hon om en speciell önskan hon hade.

”Men vi har inte den där seden i vår religion!”
utbrast Ahsan.

Nafees Bibi samlade alla sina krafter och med en intensiv blick såg hon på honom och sade:

”Farbror! Du är en god människa och när tiden är inne hamnar du alldeles säkert i Paradiset!”

”Ja!”, sade Ahsan med oro i sin röst. Han hade inte alls någon brådska att hamna där.

”De belöningar som tillhör dig i Paradiset ska du få i alla fall, men jag vill gärna ge dig ett litet förskott här och nu!” Med dessa ord tryckte hon en bunt sedlar i Ahsans hand.

Han var ingen dumskalle, och han visste att när belöningar kommer uppifrån är det otacksamt att säga nej till dem. Övertygad därom tog han emot Tamannas vigselring från Nafees Bibi och lämnade därefter kvinnorna.

Nafees äldre syster blev väldigt nyfiken, men sade ingenting just då.

Ahsan tvagade liket. När han strax därefter svepte kroppen frestades han under ett kort ögonblick att behålla ringen i sin hand, men påminde sig själv om det samtal som hade bevittnats av sex ögon. Med tanke på

det satte han diskret ringen på Ahsans ringfinger.

På väg hem från begravningsplatsen tittade han upp mot Nafees Bibis fönster och med en nickning meddelade han att hennes önskan hade blivit uppfylld.

När alla sörjande kvinnor hade gått hem från Tamannas hus och bara systrarna var kvar, kunde inte den äldre systemen hålla tillbaka sin nyfikenhet, utan frågade:

”Nafees, varför gav du bort den där värdefulla ringen?”

Ett mystiskt leende uppenbarade sig på Nafees Bibis läppar, sedan sade hon:

”Min kära syster, i vaket tillstånd var Tamanna en väldigt god människa. Eftersom han var en trogen muslim så hamnar han säkert i Paradiset och belönas bland annat med sjuttio eviga jungfrur, *houri*. Och till Paradiset ska jag också, eftersom jag aldrig fått tillfälle att begå någon synd!”

”Jaså?” frågade systemen.

”Vad jag vill se där är hur *de* sjuttio jungfrurna som Tamanna ska få i belöning reagerar när de ser *min* vigselring på hans finger!”

Sjätte sinnet

Jason parkerade bilen vid Sollentuna simhall och promenerade långsamt genom den gröna parken till Edsbergs slott, gick runt den ståtliga byggnaden och fortsatte sedan längs gångvägen vid Edsviken. Han behövde både sinnesro och tid för att tänka klart. Omedveten om alla joggare som sprang förbi, försökte han koncentrera sig på själva problemet; det krävde en snabb men definitiv lösning. Han vidrörde pappret i fickan för att vara säker på att problemet han tänkte på – eller rättare sagt – höll i sin hand, fortfarande existerade. Mitt emot Sollentunavallen satte han sig på en stor sten vid strandkanten. Några änder simmade snabbt fram till honom, mannen som alltid brukade mata dem. Men de gav snart upp hoppet, eftersom hans händer envist låg kvar intill kroppen. De kunde se att han inte var *där* på riktigt.

Och det var han inte heller!

Han gled in i sin tankevärld, hade delat upp tio sekunder i tusendelar och penetrerade var millisekund för sig. Han återkallade för sitt inre varje liten

viskning, han mindes allt som hade ägt rum i de korta, men för honom oförglömliga tio sekunderna:

En röst, hur Jason hade vänt på huvudet, det svarta hålet i metallen som stirrade mot honom, hans spontana explosion av aktiviteter för att förvirra fienden, hans medvetet krängande bilkörning, ett slag mot hans huvud från ett metalliskt föremål bakifrån, hur han andades djupt och sedan träffade mannen i passagerarsätet med full kraft med sin armbåge just under hans vänstra öra; därefter, hur han tvärbromsat, kastat sig ur bilen, slagit huvudet i marken – och slutligen det mörker som svalt honom!

Allt detta och mycket mer hade hänt under dessa sekunder – tre personer hade förts samman, så nära att de aldrig skulle glömma varandra. Om hans angripare hade vetat om hur välbekant han var med Döden, skulle de ändå ha hotat honom? Kände de själva till hur nära döden de faktiskt varit? Ett par unga idioter som försökte tjäna en slant hade nästan dödat en medmänniska och sånär blivit dödade själva!

Han andades djupt och återvände till den riktiga världen. Långsamt tog han fram pappret från Kriminalvårdsstyrelsen ur fickan och läste det igen. De

informerade honom om att Guntis Kajons strafftid var över, och att han skulle sättas på fri fot den 9 september.

Idag var den 9 september. Han mindes denne Guntis mycket väl. Han var den äldre av de två förövarna och mer erfaren. Det var han som hade suttit bredvid honom och hotat med pistolen. De hade träffats i tingsrätten i Sollentuna, där mannens stirrande ögon i hans sinne fick öknamnet *Snake Eyes*. Genom hela rättegången hade ormögonen stirrat på honom. Guntis gick sedan haltande och i sällskap med två vakter mot utgången. Men då möttes deras blickar för ett kort intensivt moment, och Jason kände spontant att de skulle träffas igen!

Den yngre av de två fick sex månaders fängelse, medan *Snake Eyes* dömdes till ett år.

Det var en fin dag. Solen hade just målat färdigt Edsbergs slott i gyllengult. Fontänen i sjön skänkte bort en kaskad av briljanter till det omgivande vattnet. En mås skrek i falsett över Falkenbergsklippan och störde eftermiddagens dvala. Ett par praktfulla svanar tittade på den ouppfostrade fågeln med indignation, sedan fortsatte de att glida stolt över det silvertäckta

vattenbröstet.

Jason blundade igen och halkade tillbaka in i sin drömvärld. Han kände oron. Vreden studsade besinningslöst runt i hans huvud. Ja, han hade varit arg i nästan ett år nu. I själva verket hade han blivit arg redan då han hoppade ut ur bilen och landade på marken. Hur kunde han – jägaren – själv bli ett byte? Hur kunde han missa alla varningssignaler efter all den hård träning han hade fått? Hur kunde hans sjätte sinne, det som hade hållit honom vid liv i Vietnams djungler, överge honom när han som mest behövde det? Eller hade han gjort sig av med sitt sjätte sinne? Nej, det kunde han inte ha gjort! Ett sjätte sinne är inte något som går att skaffa eller slänga bort; antingen har man ett, eller så har man det inte! Och han hade ett sjätte sinne, det han var helt säker på. För utan ett, skulle han inte ha suttit här!

Han var bara tjugo när han blev inkallad. Efter drygt sex månader i USA:s armé hade han blivit fräntagen sina mänskliga drag och omvandlats till en mördarmaskin utan ett uns av moral eller rättvisetänkande. Han hade blivit hjärntvättad till att döda på kommando ... döda vem som helst och var som

helst! Och han trivdes med det.

Jason trivdes med att tillhöra det ”skickligaste mördarkommandot i världen”. Det var en euforisk känsla att få hålla ett automatgevär i handen och veta att han hade förmågan att släcka liv. Eftersom, enligt hans tro: Var det inte så att bara Gud gav och tog liv? Och när någon fick utföra hälften av det som Gud verkställde – är inte den personen då att betrakta som en halvgud? Och det var precis sådana halvgudar som i tusentals hade skickats från USA till Vietnams bönder, och som effektuerade det som Gud skulle exekvera om Han hade varit på sitt värsta humör. De hade dödat, bränt och utplånat allt som kom i deras väg, utan att fråga sig själva varför och vilka de mördade var. Sanningen var att de älskade sin orgie i slakt.

Men så blev han beordrad en månads vila. Jason hatade att lämna sina stridande kamrater, men fältpsykologen hade insisterat på att han *behövde* ett avbrott. Och under detta avbrott, bröt han ihop. Det hände när en nykommen sjuksköterska frågade honom hur snedögda ”gooks” såg ut. Och han kunde inte svara henne. Han hade aldrig sett en ”gook”. Från sin militärbas hade han hamnat rakt in i aktion och hade

dödat de – män, kvinnor, barn, hundar, katter och höns – men kunde inte komma ihåg ett enda ansikte eller en röst. Allt han mindes var att kulor regnade, bomber exploderade, krutet stank, bajonetter blänkte; att de sårade skrek, de döda låg i leran och att ett överskott av purpurrött, blodfärgade djungelns grönska.

Under de månader han var där, gjorde han många blixtsnabba raider, följda av ännu snabbare återtåg till basen och till sina vapenbröder. Han hade alltså aldrig träffat sina fiender öga mot öga. Hur skulle han då kunna beskriva dem?

Eftersom Jason förblev tyst, trodde sköterskan att han var trött och lämnade honom ensam. Men han funderade hela natten på vilka hans riktiga fiender egentligen var. En flod av salt vatten forsade ur hans ögon. I nattens mörker förbannade han alla som hette Kennedy, Johnsson eller Nixon: Män som hade berövat honom och tusentals andra pojkar deras ungdom och stöpt om dem till mördande robotar. Han hade dödat människor som inte hade skadat honom. Och han hade dödat för människor som tjänade mera pengar på bly än på att sälja guld. Detta genom att skapa maskiner som omvandlar bly till ädelmetall i form av kulor,

framställda för att döda. Morgonen därpå betraktade Jason världen med andra ögon.

Under den närmaste tiden träffade han några andra unga män i samma situation, pojkar som också funderade över ”vad vi gjorde dem och varför?”.

För trettioåttio år sedan hade han landat i Sverige tillsammans med elva andra amerikanska desertörer. Det var juli 1968; skolor och universitet var stängda för sommarlov. Eftersom många studenter hade återvänt till sina föräldrahem över sommaren, fanns det gott om tillfälliga lediga rum i Kungshamra, ett studenthem strax utanför Stockholm. De blev inkvarterade där efter ankomsten.

I studenthemmets Taverna hade han träffat Ingrid; hon höll hans hand och fick lyssna till hans berättelse. Efter det släppte han aldrig hennes hand. När hon hade tagit sin examen, flyttade de till Törnskogen i Sollentuna, till en villa som Ingrid fått från sina föräldrar, vilka flyttade till det närliggande Häggvik.

Redan i det ögonblick de träffades, förstod Ingrid att han hade en god men plågad själ, och efter att lyssnat på hans livs historia, visste hon varför. Ingrid var

tålmodig till sin läggning, och dessutom godhjärtad. Det hade hjälpt!

Efter att ha provat på några olika jobb, började Jason att köra taxi. Att sitta och arbeta en hel dag på ett kontor var kvävande för honom, och han hade heller ingen utbildning för att få ett kvalificerat arbete utomhus. Taxin erbjöd honom ro: Att få träffa många olika människor, få prata med dem, titta i deras ögon, lyssna till deras berättelser – allt detta gav honom sinnesfrid.

Han hade också lyckats med att avprogrammera sig själv. All den ondska som amerikanska armén hade hjärntvättat honom med var borta. Han hade inga vapen i sitt hem, och hans tre barn uppmuntrades att inte att leka med pistoler. Den enda relik han hade kvar från armén var en jaktkniv.

Åren gled fridfullt förbi honom. Och så kom dagen när han fick dessa speciella kunder i Frihamnen i Stockholm. Den ene hoppade in i framsätet, den andre satte sig bakom honom.

– Till Åkersberga, sa mannen i passagerarsätet.

Och till Åkersberga bar det av. Det var en vanlig sommareftermiddag och resan mot Österskär gick

smidigt. Trots att luftkonditionering var i full gång, kunde den inte besegra augustivärmen. Kunden i framsätet såg lite obekvämt ut; men det fanns inga tecken på trubbel. Inte förrän Jason hörde honom säga något och peka mot en skogsväg strax före Stava.

Det som hände därefter var en mardröm; detaljerna tog hans väsen tillfånga. Hur många gånger hade han sett filmen i repris? Varje gång han såg den blev han rasande på slutscenen! Det var han som fick fly för att rädda sitt eget liv. Om det däremot hade varit en välregisserad film, skulle det ha varit de två förövarna som hade fått be om nåd!

Men hur mycket han än försökte, kunde han inte ändra på slutet.

Och nu skulle *Snake Eyes* sättas på fri fot efter att ha avtjänat sitt straff. Jasons sjätte sinne hade vaknat igen. Alltsedan han hade fått brevet, kände han den oro i kroppen som alltid föregick hans stormar. Medan han nu satt vid den pittoreska Edsviken visste han att något ohyggligt skulle hända, och att det skulle hända i dag.

Dagen innan hade han skickat bort Ingrid och barnen till hennes föräldrars sommarhus på landet.

Hon anade hans ängslan, men var klok nog att inte fråga honom om något. ”Ring oss, när det är dags för dig att komma till oss,” hade hon sagt efter det att hon kysst honom till avsked.

I stället för att parkera bilen i carporten, ställde han den ute på gatan – han ville ha fri sikt framför entrén. Det var fortfarande ljusst ute; dagarna är alltid långa i Sverige på somrarna. Jason lagade en sallad, åt den med rostat bröd och ost, och sköljde sedan ner måltiden med mineralvatten. Allt som kunde försämra hans reaktionsförmåga var förbjudet. Han spelade musik av Mahler i CD-spelaren, satt på en stol med ansiktet mot entrén och lyssnade. Mahler matchade de inre kval han kände.

Tiden gick – väldigt långsamt till att börja med, men när hans puls plötsligt tog fart, började tiden att fly: Han hade sett billjus, någon körde förbi hans villa. Ljudet från bilens däck hade försvunnit alltför snabbt. *Red Alert!* Han reste sig från stolen och drog ut jaktkniven ur fodralet med högerhanden. Tog tre snabba steg fram mot entrén, och sjönk ner på knä ungefär en meter från dörren. Genom glasrutan vid

sidan av dörren såg han en haltande person närma sig ytterdörren.

Jasons högerarm var nu sträckt bakåt, han balanserade kniven i handen, beredd på ett kast. Utanför dörren sträcktes en annan hand ut, men innan den nådde handtaget, slängde Jason upp dörren och överrumplade mannen därute. Innan besökaren hann få fram handen som han höll bakom ryggen, skickade Jason iväg vapnet med ett kort, hårt kast. Knivspetsen sköt i mannens bröst och punkterade omedelbart hjärtat. Ett väsande ljud kom från *Snake Eyes'* mun, när han föll baklänges. Jason reste sig och gick snabbt fram för att böja sig ner och slita vapnet ur hans dolda hand. Jason vände honom på sidan. I den döende mannens hand fanns några rosor.

”Vad f-n har du gjort?” en ängslig röst hördes genom rådande tystnaden.

Jason tittade upp på manen i taxiuniform som stirrade på honom.

”Varför har du knivat honom?”

Mannen flyttade blicken från *Snake Eyes* till Jason.

”Han ... han ... han ville ...”

”Han ville ge dig bara några rosor!”

”Rosor?” sade Jason.

”Ja, jag hjälpte honom att välja dem åt dig. Han var på väg till Arlanda, och han berättade för mig på engelska att han måste be någon om ursäkt, innan han lämnade Sverige. Han visade mig ett gammalt brev från tingsrätten, där din adress stod. Så jag körde honom hit.”

”Varför ville han ge mig blommor?” frågade Jason.

”Han sa att han hade skadat en gammal man. Ett år i fängelse är en lång period för själv konfrontation. Han hade bearbetat händelsen och ångrat sig djupt. Han sade att han blivit förändrad som människa – och som jag sa nyss, så ville han bara be dig om ursäkt!”

Jason kom att tänka på sitt sjätte sinne — än en gång hade det drivit honom till att döda någon som inte var hans fiende på riktigt.

En oskyldig fråga

Shah Ji, hade som vanligt, innan sin frukost precis avslutat sina religiösa riter, när Bashir plötsligt stannade på väg ut till skolan och frågade honom,

"Farfar, har du bett om förlåtelse för dina synder, idag också?"

"Min pojke, det bör vi be om varje dag."

Nyfikenheten växte sig starkare i pojkens ögon,

"Morfar, vilka synder har du begått som du måste be om förlåtelse för dagligen?"

För ett ögonblick blev Shah Ji förvånad. Han hade ingen aning om vad han skulle svara pojken. Det första svar som han kom att tänka på var, "Barn borde inte ställa sådana frågor", men dessa ord fortsatte, istället för att bli en hörbar mening, rulla tillbaka i halsen. Så mycket att han två gånger var tvungen att svälja dem med sin saliv.

Barnet stirrade fortfarande på honom.

"Son, gå till din skola nu. Vi skall tala på kvällen."

Han försökte bli av med den besvärliga rådande situationen.

"Okej farfar, i kväll får det bli!"

Sa pojken och gick ut med ögonen fortfarande fulla av nyfikenhet.

Shah Ji blundade och tog några djupa andetag, och tittade sedan runt för att se vem mer som lyssnade. Han observerade inte någon, utom papegojan i buren. Papegojan tittade på honom mycket intensivt, och det tyckte Shah Ji inte så mycket om. Vem kan lita på en pratsam papegoja, som kan yttra vad han än kommer att tänka på?

Shah Ji kunde inte minnas när han begick sin första synd. Det kunde inte ha varit i hans barndom eller tidiga tonår eftersom förhållandena i hans fars hem inte tillät sådana snedsteg. Shah Ji senior hade, efter att ha ristat in namnet på sin skapare i gyllene bläck, ramat in det i en dyr ram och hängt ramen i vardagsrummet. Under den ramen, hade en extra stor gummikänga spikats upp på väggen! Av den anledningen, djäveln åt sidan, var det inte sannolikt att ens en av hans lärjungar skulle komma in i det rummet. Han hade aldrig bett en mulla att besöka hans hus, han utförde alla religiösa ritualer själv. Inte heller fanns det några chanser att vissa olämpliga dåd kunde

uppstå till vänster eller höger om det huset – till vänster bodde moster Shamim, och till höger moster Zubaida. Hon och hennes döttrar hade en sådan skepnad att någon önskan att begå en synd aldrig lockat Shah Jis enkla sinne. Och ända sedan Zubaidas äldsta dotter hade slungat Shah Ji över axeln i en match och skickat honom flygandes mot väggen hade Shah Ji inte bara börjat tvivla på sin egen manlighet, men hade också förlorat all tilltro till att Shahida var en blygsam flicka. Hans eget utseende gav intryck av att hans skapare hade varit ganska snål med sin välgörenhet i allt som gavs till Shah Ji. Hans ansikte såg inte fult ut, men stiligt var också en beskrivning som inte var särskilt applicerbar, han var helt enkelt acceptabel. Hans uppenbarelse var sådan att alla som hade för avsikt att vara ovänliga mot honom var tvungna att tänka sig noga för innan de utövade sin avsikt, så att han inte skulle anklagas för dråp.

Även under de år som han tillbringade i skolan och college, när de flesta av barnen hängav sig åt ungdomliga misstag, hade Shah Ji hållit sig obefläckad, mentalt och fysiskt.

Shah Ji var fortfarande i ett tillstånd av förvirring när hans fru, Shahni, närmade sig honom och frågade,

"Vad händer, du är i ganska djupa tankar idag?"

"Ja, du förstår .... Du förstår, Bashir frågade mig en ganska oskyldig fråga idag och jag vet inte vilket svar jag ska ge honom."

"Vilken fråga?"

"Han frågade mig vilka synder jag begått."

"Har ni begått synder!"

Shahni tittade på sin man som en höna skulle titta på hennes nykläckta kyckling som har anklagats för mobbning det ögonblick den föddes.

"Ja, han ville veta om de synder som jag söker förlåtelse för varje morgon."

Blyghet förde med sig ett rött rus över Sahnis ansikte, när hon återvände till köket sa hon,

"Glöm inte att berätta för mig om du hittar något sådant snedsteg!"

Om Shah Ji inte hade varit vilsen i djupa tankar skulle han ha hört den underförstådda sarkasmen i sin frus ton.

Det var hans fars bedrift som genom sina kontakter inte bara hade ordnat ett jobb åt sin son utan också försett hemmet med en godmodig svärdotter. Med andra ord, blev Shah Ji välförsedd med bekvämligheter hemma utan någon ansträngning. Även under bröllopsnatten hade han hållit sitt sinne fokuserat på det väsentliga och fritt från alla slingrande sidaktiviteter. Hans största problem den kvällen var att minnas alla verser från Koranen som farbror Ahsan hade lärt honom, och hur man försiktigt blåser ut luften efter varje vers vid varje högtidligt tillfälle. Det var varför Shahni nästa morgon hade frågat honom ganska blygt om han led av astma.

Med tidens gång, föddes inte bara en son till dem, men senare, ett barnbarn också. Det var Shah Jis vana att efter morgonbönen tillbringa lite mer tid i dyrkan och förlåtelse. Hans egen son visade aldrig något intresse för dessa religiösa aktiviteter, men sonsonen hade vid flera tillfällen frågat vad han mumlade med slutna ögon. Vid olika tillfällen hade Shah Ji gett olika svar till pojken, ett av dem var att han ber om benådning för sina synder.

Och idag, när barnet hade frågat honom, kunde han inte minnas vilka synder som fick honom att söka benådning.

På kvällen, när Bashir återvände från sin skola gick han direkt till sin farfar och stod där med nyfikna ögon och ett busigt leende på ansiktet.

Shah Ji tittade på barnets oskyldiga ansikte och vände sig sedan mot honom kärleksfullt,

"Min son, du hade frågat mig om de synder som jag ber om nåd för!"

"Ja, farfar."

"Titta, jag brukade ha en bönematta som låg här som jag satt på när jag bad om förlåtelse. Idag, efter att ha rullat ihop den har jag lagt undan den. I alla dessa år har den rullats ut här utan något egentligt behov av det!"

Onda Ögon

(Sain Sucha)

ISBN: 978-91-86620-54-7

